

La vita è bella

Egy kísérlet során néhány fiataalt külön-külön megkérdeztek, hogy hány évesek ők maguk, és mit gondolnak, hány évesek az idősek. A válaszadók kora 17 évtől 36 évig terjedt, és ahogyan várható volt, minél fiatalabb volt a megkérdezett, annál korábban tette az időskor kezdetét. A 17 éves lány már a negyveneseket is időseknek gondolta, míg a 36 éves fiatalember hetven fölöttiekre gondolt. Aztán azt kérték tőlük, mutassák meg, hogy ezek az idős emberek hogyan kelnek át az úton. A legkevesebb az volt, hogy fogta a derekát és csoszogott az utánzó fiatal, de volt, aki járókeretet is eljátszott. A fordulat akkor következett be, amikor különböző korú embereket mutattak be nekik, ötven évestől nyolcvanöt évesig. Természetesen a kísérletvezetők mind sportos és jó egészséggel rendelkező embereket választottak.

Aztán megkérték a fiatalokat, hogy becsüljék meg az idősebbek életkorát, amiben akár évtizedeket is tévedtek. Itt már az idősek is szóhoz jutottak, és szinte egybehangzóan azt mondták, hogy nem a tényleges évek száma számít, hanem, hogy mennyire fiatal a lelkük. Végül – és ez volt a kísérlet legszebb része – megkérték a párokat, hogy két-két percen tanítsanak valamit a társuknak. A fiatalok éneket, önvédelmet, légzéstechnikát és kendővel mozgásos meditációt tanítottak az időseknek, míg idősebb társaik táncolni tanították az ámuló fiatalokat, vagy elegánsan járni. Egy 85 éves idős hölgy megtanította 22 éves társát élére állított téglán egyensúlyozni és felüléseket végezni. Nem mondom, hogy azonnal sikerült a fiatalnak... A kísérlet végén, de tulajdonképpen közben is, végig csengett a kacagás. Olyan egyszerűen, olyan gyorsan tanulták meg csodálni egymás értékeit, hogy öröm volt nézni az erről készült felvételt. A tanulság pedig egyszerű, érdemes lenne kilépni a saját magunk által felállított keretek közül, kinézni a korosztályunkon túlra is, amikor barátokat vagy új ismerősöket keresünk, és lehet, hogy nagyon meglepődnénk, mert az élet szép!

- k2 -

Jegyzet kis herceg módra

Ha a fiatalságra, magunkra gondolok, óhatatlanul a kis herceg jár a fejemben. Egy meg nem értett, szeretetet kereső, mindenre ráörvendő kisember. Ebben a meg nem értettségben kell nekünk is megértetnünk magunkat a felnőttekkel, hisz a sok kalap mögött megbújnak ám az elefántokat evő kígyók is.

Olyan sokan mondják, hogy mekkora szakadék van a generációk között. De valóban így van ez? Lehet, hogy nem ugyanúgy, de ugyanazt éljük meg. Mi is megpróbáljuk megváltani a világot egy késő esti beszélgetés során. Sírunk, ha fáj, mérgelődünk, elkeseredünk, majd újrakezdjük. Szeretünk nevetni, táncolni, énekelni, kreatívak lenni. Szeretjük a csillagokat nézni, örülni a napsütésnek. És néha bosszantani titeket, de tudjuk ám, hogy ti is sokszor ezt tettétek a felnőttekkel. Gyakran úgy tűnhet, hogy nem akarunk semmit, nincs motivációnk, vagy

lusták vagyunk, de azt tudnotok kell, hogy egy csapat tenni akaró kisember fordul meg a világban, amely csak a lehetőségeit várja, hogy kibontakozzon. Ahogy ti is tettétek. Mert mi tőletek tanultunk, és tanulunk minden nap szeretni, nevetni, sírni, ha kell, és soha fel nem adni. Mi látunk titeket, még ha nem is veszitek észre.

Most mi kérünk, hogy tanuljatok velünk gyerekek, fiatalnak lenni, csillagokat nézni, izgatottak lenni minden iránt, hasatokat fogva nevetni, játszani, mert bár sok mindenben különbözünk, az az egy biztos, hogy mind először éljük az életet. És sose feledjétek: *Két-három hernyót el kell túrnunk, ha meg akarjuk ismerni a pillangókat.* (Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg)

• BEREKMÉRI VIRÁG
III. éves teológus

